

[Socialministeren.]

vilde det formentlig nærmest føles som tidsspildende, hvis jeg gennem selve Forelæggelsestalen, som i saa Fald maatte blive meget lang, vilde give mig til at diskutere disse talrige Ændringsforslag eller udrede Regeringens Stilling overfor hvert enkelt af dem. Jeg mener derfor under Hensyn til de meget udførlige Bemærkninger, at alle Parter i dette Øjeblik er bedst tjent med, at jeg henviser en saadan Detailgennemgang til en rent saglig Udvalgsbehandling og her nøjes med at gøre Rede for, efter hvilke Grundsætninger Ministeriet har udarbejdet Lovforslaget.

Jeg skal da først — udover hvad jeg indledningsvis bemærkede — oplyse, at Regeringen har maattet afvise Krav om Ændringer, der kostede mange Penge. Det er dog ikke alene af finansielle Hensyn, at Ændringerne for en Del er afvist, thi hvis man maatte indrømme, at de gældende Regler var uholdbare i Sammenligning med den øvrige Sociallovgivnings, maatte det under alle Omstændigheder føles som en Retfærdighedshandling at bringe Forholdsmæssighed til Veje. Men saaledes ligger Sagen ikke. Det særlige Hensyn, som de sønderjydske Krigsinvalidere og deres efterladte i Kraft af Forhold, som jeg jo ikke behøver at uddybe paa dette Sted, har Krav paa fra dansk Side, er allerede, saa vidt Forholdene har tilladt det, søgt imødekommet i vor hidtidige Lovgivning, og de Krav om kostbare Ændringer i denne, som nu rejses fra Krigsinvaliderne, vilde i det store og hele gøre Forholdene endnu forholdsvist gunstigere for de sønderjydske Invalidere end for dem, der faar Hjælp efter den almindelige Syge- og Invalidelovgivning eller efter den særlige Lovgivning til Fordel for Enker og Børn. Selvfølgelig, man kan altid diskutere, hvor langt man kan fjerne disse to Arter af Lovgivning fra hinanden paa Grund af de særlige Hensyn, som man netop ønsker at vise Krigsinvaliderne. Men de nuværende Tider er her som paa andre Omraader de ugunstigst mulige til at foretage et egentligt Fremstød til Fordel for væsentlig forbedrede Kaar for Krigsinvaliderne eller deres efterladte, hvortil kommer, at den senere Tids lave Priser paa vigtige Livsforbrønde i sig selv indeholder en Forbedring af Tilstanden.

Regeringen har som Følge af disse forskellige Betragtninger ikke ment for Tiden at kunne følge Foreningen af Krigsinvalidere, naar denne for det første stiller Forslag om at lade det midlertidige Tillæg beregne efter Reglerne for de lavtlønnede Tjenestemænds Reguleringstillæg, hvad der vilde medføre en Merudgift paa 72 000 Kr., idet Forholdene ikke er ensartede; det fremgaar nærmere af Bemærkningerne til Lovforslagets § 14. For det andet har man maattet afslaa de ret omfattende Krav om Børnetillæg, ogsaa ud over det 18de Aar, væsentlige Forhøjelser af Enkeforsørgelsens Beløb og Børneforsørgelsen eller Affindelsessummen ved nyt Ægteskabs Indgaaelse eller i Forbindelse dermed Krav om en Genoptagelse af Sager, der blev afgjort i Tiden 1920—24, hvilke Krav det tilsammen vilde koste 1 Mill. Kr. at honorere, men hvis Gennemførelse til Gengæld vilde stille de sønderjydske Enker og Børn, der her er Tale om, endnu meget væsentlig bedre i Forhold til det offentlige end Enker og Børn efter den almindelige danske Sociallovgivning eller efter Socialreformens Forslag.

Hvad særlig angaar et Krav om at bevare det i Lovens § 44 hjemlede særlige Tillæg som konstant, en Merudgift af 408 000 Kr., mener Regeringen heller ikke at kunne tiltræde dette, idet man netop nu er ved at være færdig med den gennem Aarene foretagne lempelige Afvikling af dette særlige Tillæg. Det siger da sig selv, at man ikke i en Krisetid og under de i øvrigt forhaandenværende Vanskeligheder paa ny kan indføre et saadant Tillæg som konstant, som Forholdene i det hele er.

Derimod indeholder Lovforslaget en Række Smaaforbedringer, som Foreningen har ønsket, Rettelse af Inkonsekvenser o. lign., Inkonsekvenser, som har været følt fra Tid til anden som uretfærdige eller har virket irriterende. Det vil saaledes fremtidig — under Forudsætning af Lovforslagets Vedtagelse — være ligegyldigt, hvornaar Indfødsretten er erhvervet; der ydes ogsaa Hjælp til dem, der er blevet Invalidere under Internering i neutral Lejr; der kan ikke foretages Efterundersøgelser af Invaliditetens Omfang senere end, til Invaliden er blevet 55 Aar; der foreslaas en retfærdigere Beregning i de Tilfælde,